

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Krčmáře a soudců JUDr. Petra Gemmela a Mgr. Milana Poláška v právní věci žalobce **Ing. Lee Loudy, Ph. D.**, se sídlem v Praze 1, Vodičkova 41, PSČ 110 00, jako insolvenčního správce dlužníka Správy pohledávek OKD, a. s., zastoupeného JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, se sídlem v Brně, Hlinky 505/118, PSČ 603 00, proti žalovanému **Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 3, Vinohradská 2577/178, PSČ 130 00, identifikační číslo osoby 47114304, o odpůřčí žalobě, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 32 ICm 2341/2017, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka **Správy pohledávek OKD, a. s.**, se sídlem v Karviné, Stonavská 2179, PSČ 735 06, identifikační číslo osoby 26863154, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. května 2018, č. j. 32 ICm 2341/2017, 14 VSOL 151/2018-60 (KSOS 25 INS 10525/2016), takto:

I. Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. května 2018, č. j. 32 ICm 2341/2017, 14 VSOL 151/2018-60 (KSOS 25 INS 10525/2016), **se mění** takto:

1. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. února 2018, č. j. 32 ICm 2341/2017-37, **se potvrzuje**.

2. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí částku 300 Kč.

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů dovolacího řízení do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí částku 14.300 Kč.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit České republice na soudním poplatku z dovolání do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí částku 14.000 Kč, na účet Krajského soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Rozsudkem ze dne 8. února 2018, č. j. 32 ICm 2341/2017-37, Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“):

1/ Zamítl žalobu, kterou se žalobce [Ing. Lee Louda, Ph. D., jako insolvenční správce dlužníka OKD, a. s. (po změně obchodní firmy Správa pohledávek OKD, a. s.)] domáhal určení, že „poskytnutí“ peněžitých plnění dne 19. května 2016 z bankovních účtů dlužníka na účet žalovaného [Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra České republiky (dále též jen zdravotní pojišťovna“)] v částkách 56.058 Kč, 18.017 Kč, 13.425 Kč, 15.304 Kč, 45.651 Kč a 48.189 Kč, je vůči věřitelům dlužníka neúčinné, a zároveň i zaplacení těchto částek (celkem 196.644 Kč) do majetkové podstaty dlužníka (body I. až VI. výroku).

2/ Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod VII. výroku).

[2] Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 111, § 235 a § 239 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), jakož i z ustanovení § 4, § 5 odst. 1, § 8 odst. 1 a 2 a § 9 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, a z ustanovení § 2 a § 5 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění – dospěl po provedeném dokazování k závěru, že částky vyplacené žalovanému představují pojistné hrazené jednotlivými zaměstnanci ve výši 4,5 % vyměřovacího základu, které dlužník (jako zaměstnavatel) strhl ze mzdy zaměstnanců. Šlo o peněžní prostředky dlužníkových zaměstnanců, nikoli o dlužníkův dluh vůči žalovanému (zdravotní pojišťovně), kterého proto dlužník těmito platbami nemohl zvýhodnit na úkor jiných svých věřitelů.

[3] K odvolání žalobce Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 16. května 2018, č. j. 32 ICm 2341/2017, 14 VSOL 151/2018-60 (KSOS 25 INS 10525/2016):

1/ Změnil rozsudek insolvenčního soudu v zamítavých výrocích o věci samé tak, že žalobě zcela vyhověl (první až šestý výrok).

2/ Uložil žalovanému zaplatit žalobci do 3 dnů od právní moci rozhodnutí na náhradě nákladů řízení před insolvenčním soudem prvního stupně částku 20.007 Kč (sedmý výrok) a na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 4.114 Kč (osmý výrok).

[4] Odvolací soud – vycházejí dále i z ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k závěru, že povinnost zaměstnavatele odvádět pojistné na veřejné zdravotní pojištění jako jeho plátce, je i v části pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, uložena přímo zaměstnavateli; jde tak o pohledávku zdravotní pojišťovny za zaměstnavatelem (dlužníkem). Předmětná právní jednání (plnění peněžitých povinností dle veřejnoprávního předpisu) učinil dlužník poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení. Šlo tak o platby učiněné v rozporu

s ustanovením § 111 odst. 1 insolvenčního zákona, a tedy o neúčinná právní jednání, když v poměrech dané věci není dána žádná z výjimek obsažených v ustanovení § 111 odst. 2 insolvenčního zákona.

[5] Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena ve vztahu k pohledávkám veřejného zdravotního pojištění dle zákona č. 48/1997 Sb. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

[6] V mezích uplatněného dovolacího důvodu především vytýká dovolatel odvolacímu soudu nesprávné posouzení charakteru poskytnutých plnění, jež dlužník hradil za své zaměstnance, kteří jsou plátcí pojistného a o jejichž prostředky šlo. Dovojuje dále, že je nesprávný i závěr odvolacího soudu, že pro povinnost hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění neplatí výjimka dle § 111 odst. 2 insolvenčního zákona (že nešlo o „splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy“). Namítá rovněž, že odvolací soud pominul, že úpadek dlužníka je řešen reorganizací, jejímž imanentním znakem je snaha zachovat činnost dlužníka tak, aby z nadále provozovaného podniku a jeho výnosů mohly být postupně uspokojovány pohledávky věřitelů. Mezi tyto činnosti (uvádí dovolatel) je nutné zařadit i povinnosti dlužníka jako zaměstnavatele, neboť bez zaměstnanců by nemohl vykonávat svůj předmět činnosti. S touto povinností pak souvisí i odvod pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Kdyby dlužník tuto povinnost neplnil, vystavoval by se trestnímu stíhání, protože příslušné částky z hrubých mezd svých zaměstnanců strhl.

[7] Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje napadené rozhodnutí za správné. Dovojuje, že peněžní prostředky určené na mzdy (z nichž se strhává i pojistné) jsou až do připsání na účet zaměstnance majetkem zaměstnavatele. Za věcně správný považuje i závěr odvolacího soudu, že ve smyslu ustanovení § 111 odst. 2 insolvenčního zákona nešlo o „splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy“ a že nejsou dány ani další výjimky určené ustanovením § 111 odst. 2 insolvenčního zákona.

[8] Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

[9] Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností dovolání v dané věci.

[10] Posouzení žalobou uplatněného a soudy (ne)přiznaného nároku (jako celku) coby nároku vzešlého z neúčinného právního jednání dlužníka nepřekáží, že žalobce se žalobou domáhal jak vyslovení neúčinnosti jím označeného právního jednání, tak (současně) zaplacení částky, jež v důsledku takového právního jednání ušla (podle žaloby měla ujít) z majetku (majetkové podstaty) dlužníka. Srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. října 2018, sen. zn. 29 ICdo 84/2016, uveřejněného v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročníku 2020, pod číslem 29 [který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný

i na webových stránkách Nejvyššího soudu]. V poměrech dané věci pak nejde o vztahy ze spotřebitelských smluv, ani o pracovněprávní vztahy, přičemž přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. nevylučuje [bez zřetele k tomu, že s výjimkou peněžitého plnění ve výši 56.058 Kč ostatní peněžitá plnění (18.017 Kč, 13.425 Kč, 15.304 Kč, 45.651 Kč a 48.189 Kč) jednotlivě nepřevyšují částku 50.000 Kč] ani limit nastavený v § 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. Podle označeného ustanovení je (totiž) rozhodná výše (tedy souhrn) požadovaného „peněžitého plnění“, nikoli výše jednotlivých peněžitých „nároků“ (jednotlivých plateb coby jednotlivých právních jednání dlužníka). Jinak řečeno, je-li předmětem řízení o odpůří žalobě insolvenčního správce jak požadavek na určení neúčinnosti plateb (uskutečněných bankovními převody), jimiž dlužník uhradil žalovanému svůj dluh, tak (současně) požadavek na vydání (zaplacení) takto uhrazených částek do majetkové podstaty dlužníka, není dovolání přípustné podle § 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. jen tehdy, nepřevyšuje-li 50.000 Kč souhrn těchto částek (plateb); okolnost, že jednotlivé platby coby jednotlivá právní jednání dlužníka nepřevyšují 50.000 Kč, tu význam nemá. Srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2019, sen. zn. 29 ICdo 71/2018, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2020, sen. zn. 29 ICdo 122/2018. Dovolání v dané věci je tudíž přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když v posouzení dovoláním otevřené právní otázky je napadené rozhodnutí v rozporu s později přijatou judikaturou Nejvyššího soudu (dále označenou).

[11] Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

[12] Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

[13] Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

[14] Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

Nakládání s majetkovou podstatou

§ 111

(1) Nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem.

(2) Omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávek jim postavených na roveň (§ 169);

tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné.

(3) Právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu.

§ 235

(...)

(2) Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen „odpůrcí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak.

V tomto znění, pro věc rozhodném, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již k datu „poskytnutí“ peněžitých plnění dlužníkem na účet žalovaného (19. května 2016) a do současné doby nedoznala změn.

[15] Výkladem těchto ustanovení, jakož i ustanovení § 4, § 5 písm. a/, § 8 odst. 1 písm. a/, odst. 2 a § 9 zákona č. 48/1997 Sb., ustanovení § 2 odst. 1, § 3 odst. 1 a § 5 zákona č. 592/1992 Sb. (v témže znění, jež od 19. května 2016 též nedoznalo změn) a ustanovení § 3, § 109 odst. 1, § 142 odst. 1, § 147 odst. 1 písm. b/, § 351 a § 352 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (ve znění účinném od 1. května 2016, jež později nedoznalo změn), se Nejvyšší soud zabýval v typově shodném incidenčním sporu téhož insolvenčního dlužníka (ve vztahu k jiné zdravotní pojišťovně) v rozsudku ze dne 30. června 2020, sen. zn. 29 ICdo 97/2018. Se závěry obsaženými v tomto rozhodnutí se Nejvyšší soud ztotožňuje i v poměrech dané věci, v podrobnostech na ně odkazuje, a pro tuto věc na jejich základě činí následující závěry:

[16] Platba pojistného na veřejné zdravotní pojištění není [stejně jako platba pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2019, sen. zn. 29 ICdo 156/2017, uveřejněný pod číslem 61/2020 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek)] právním jednáním nutným ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy ve smyslu § 111 odst. 2 insolvenčního zákona.

[17] Jestliže dlužník postupuje při plnění svých zákonných povinností v souladu s insolvenčním zákonem, tedy i v souladu s ustanovením § 111 insolvenčního zákona, pak nepáchá trestný čin podle ustanovení § 241 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku; takové jednání nemůže být trestné. Jinak řečeno, postupuje-li dlužník podle ustanovení § 111 insolvenčního zákona, neporušuje tím svou zákonnou povinnost. V obecné rovině platí tento závěr pro všechny skutkové podstaty relativní neúčinnosti dle insolvenčního zákona. Proto nelze uvažovat o tom, že by neúčinnost právního jednání byla „vyloučena“ (možnou) trestností takového jednání. Srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. května 2000, sp. zn. 4 Tz 63/2000, uveřejněný pod číslem 30/2001 (trestní části) Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2001, sp. zn. 7 Tz 228/2001, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. září 2002, sp. zn. 5 Tdo 456/2002, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2012, sp. zn. 8 Tdo 316/2012,

usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. července 2016, sp. zn. 4 Tdo 814/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 2019, sp. zn. 8 Tdo 1284/2018.

[18] Povinnost k úhradě pojistného na zdravotní pojištění za jeho zaměstnance, včetně té části pojistného, kterou jsou povinni hradit zaměstnanci, dlužníku vznikla k 1. květnu 2016 (srov. závěry formulované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. dubna 2007, sp. zn. 3 Ads 63/2006, uveřejněném pod číslem 1241/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a v rozsudku ze dne 8. července 2009, sp. zn. 3 Ads 34/2009). Stalo se tak tedy před 3. květnem 2016, kdy bylo zahájeno insolvenční řízení na majetek dlužníka a kdy rovněž nastaly (zveřejněním vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení) účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení.

[19] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že osobou, po které může příslušná zdravotní pojišťovna vymáhat dlužné pojistné na zdravotní pojištění (§ 5 zákona č. 592/1992 Sb.), je zaměstnavatel zaměstnance a nikoli (přímo) zaměstnanec. Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2016, sp. zn. 2 Ads 303/2015, k jehož závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil např. též v rozsudku ze dne 26. ledna 2017, sp. zn. 5 Ads 88/2015.

[20] Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu se podává, že při výpočtu náhrady mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru (a také dalších nároků na mzdu, na plat, náhrady mzdy a platu a jiných plnění, z nichž se podle zvláštních předpisů „odvádí“ daň z příjmů fyzických a právnických osob, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění) se v době od 1. ledna 1993 vychází (nestanoví-li zákon jinak) z tzv. průměrného hrubého výdělku zaměstnance. Výši takového „mzdového“ nároku stanoví soud ve svém rozhodnutí v této „hrubé“ výši. Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. listopadu 2005, sp. zn. 21 Cdo 436/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. listopadu 2013, sp. zn. 21 Cdo 1775/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2015, sp. zn. 29 Cdo 2970/2013.

[21] Vznikly-li zaměstnancům dlužníka za měsíc duben 2016 „mzdové“ nároky (§ 109 odst. 1 zák. práce) a byly-li též zúčtovány (§ 3 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb.), o čemž nebylo mezi účastníky řízení sporu, stalo se takto realizované plnění dlužníka majetkem jeho zaměstnanců. To platí též o částkách představujících pojistné na zdravotní pojištění, jehož plátcí byli tito zaměstnanci (§ 5 písm. a/ a § 9 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., ve spojení s § 2 odst. 1 a § 5 zákona č. 592/1992 Sb.); skutečnost, že v rozsahu těchto částek dlužník odvedl pojistné (přímo) příslušné zdravotní pojišťovně (dovolateli) [srov. povinnost plynoucí pro dlužníka z ustanovení § 5 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb.], na závěru, že šlo (pro účely výkladu ustanovení § 111 insolvenčního zákona) o plnění z majetku, který náležel zaměstnancům dlužníka, nic nemění.

[22] Jinými slovy, zúčtoval-li insolvenční dlužník svým zaměstnancům příjmy ze závislé činnosti (§ 3 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb.) a odvedl-li (přímo) příslušné zdravotní pojišťovně pojistné na zdravotní pojištění, jehož plátcí byli tito zaměstnanci, nešlo o plnění z majetku náležejícího do majetkové podstaty dlužníka. Řečené podporuje též závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. července 2017, sp. zn. 5 Tdo 534/2017, podle něhož zaměstnanec, za kterého nebyly odvedeny platby pojistného na zdravotní pojištění (ačkoli byly zaměstnavatelem srazeny), není poškozeným v trestním řízení; tím je příslušná zdravotní pojišťovna.

[23] Lze tedy shrnout, že dovolání sice není důvodné co do dovolatelem prosazovaného výkladu § 111 odst. 2 insolvenčního zákona ani co do jím predestíraného

pojetí trestněprávních souvislostí jednání dlužníka, je však opodstatněné (a právní posouzení věci odvolacím soudem není správné) proto, že k (označeným) peněžitým plněním nebyl použit majetek náležející do majetkové podstaty, nýbrž majetek zaměstnanců dlužníka.

[24] Jelikož dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), změnil napadené rozhodnutí tak, že rozsudek insolvenčního soudu potvrdil (§ 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), včetně věcně správného výroku o nákladech řízení (jenž je v souladu s tím, že procesně úspěšný žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal).

[25] Současně Nejvyšší soud (nově) rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení, a to (v intencích § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř.) v souladu s tím, že procesně úspěšnému žalovanému vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů tohoto řízení; ty v dané věci sestávají z paušální náhrady ve výši 300 Kč (§ 1 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu) za písemné podání (vyjádření) ze dne 12. dubna 2018, učiněné v odvolacím řízení k výzvě odvolacího soudu.

[26] Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když procesně úspěšnému žalovanému vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů tohoto řízení; ty v dané věci sestávají z paušální náhrady ve výši 300 Kč (§ 1 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.) za dovolání ze dne 7. srpna 2018 a ze soudního poplatku za dovolání ve výši 14.000 Kč, k jehož úhradě je žalovaný (dovolatel) povinen podle bodu III. výroku tohoto rozsudku (jak dále odůvodněno). Celkem tak Nejvyšší soud přiznal žalovanému k tíži žalobce na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 14.300 Kč.

[27] Insolvenční soud při předložení věci Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o dovolání žalovaného vycházel z toho, že předmětné řízení je (jako celek) osvobozeno od placení soudního poplatku podle § 11 odst. 1 písm. b/ zákona č. 549/1991 sb., o soudních poplatcích, (ve znění účinném do 30. září 2018, pro věc rozhodném). Incidenční řízení o odpůrcí žalobě (§ 159 odst. 1 písm. d/ insolvenčního zákona ve spojení s § 2 písm. d/ insolvenčního zákona) však není řízením ve věcech „pojistného na veřejné zdravotní pojištění“ ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b/ zákona o soudních poplatcích jen proto, že neúčinnost právních jednání dlužníka měla být vyslovena ohledně plateb poskytnutých na úhradu takového pojistného a že do majetkové podstaty měla být podle odpůrcí žaloby vydána (zaplacená) částka odpovídající těmto platbám. Srov. k tomu též usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. února 2017, sen. zn. 104 VSPH 108/2017, uveřejněné pod číslem 113/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Jelikož dovolatele v této věci se netýkají ani jiná ustanovení zákona o soudních poplatcích, jež přiznávají osvobození od poplatku za určitá řízení (§ 11 odst. 1) nebo určitým osobám (§ 11 odst. 2), je v souladu s položkou 23 odst. 1 písm. d/ Sazebníku poplatků (přílohy k zákonu o soudních poplatcích) povinen zaplatit soudní poplatek za dovolání ve výši 14.000 Kč. Vzhledem k tomu, že tak neučinil dříve, uložil dovolací soud povinnost k úhradě soudního poplatku z dovolání dovolateli (žalovanému) v souladu s ustanovením § 3 odst. 3 zákona o soudních poplatcích (na účet insolvenčního soudu) v souvislosti s dovolacím rozhodnutím ve věci samé.

P o u č e n í: Toto rozhodnutí se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; účastníkům incidenčního sporu se však doručuje i zvláštním způsobem.

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat exekuce (výkonu rozhodnutí).

V Brně 30. července 2020

JUDr. Zdeněk Krčmář v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Pavlína Tkaná